

Ált
ott,
y-
t s
er-
go-
lö-
tat

és
ár
an
és

ban
k:
ar-
és
só,
nó,
es,
ni,
st-

vez
iz-
ént
ír-
tül-
zy

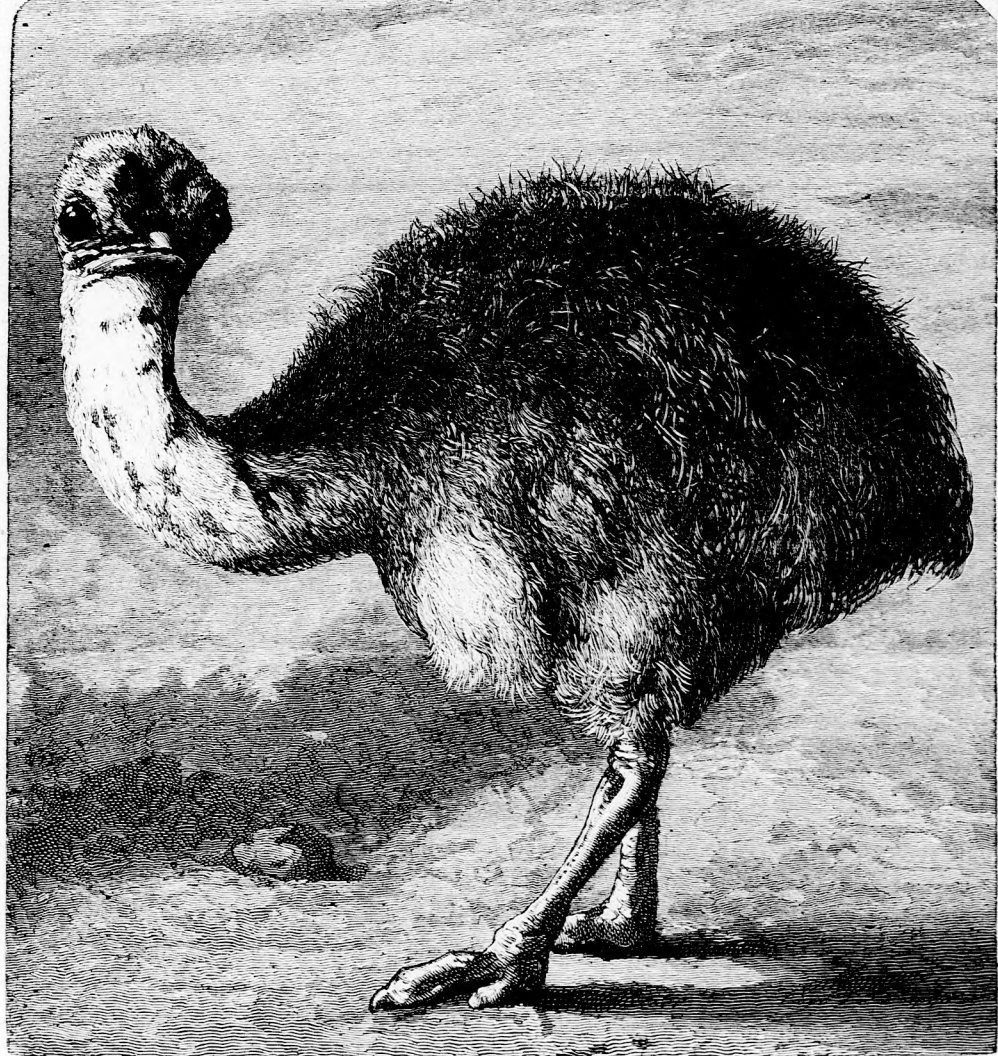
rz
é-

a

a-

ület

KIS LAP

BABA-MADARAK *Fiatál strucz.* (Lásd a 311. lapon.)

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

GAZDA felesége éppen ott volt a konyhában és György láttára ijedten kiáltott fel:

— Uram Teremtőm, milyen állapotban vagy, fiu! Hiszen csorog rólad a víz... az arcod meg nem is sápadt, hanem kék!

György igyekezett vitézkedni és mosolyogva vonogatta a vállát.

— Nincs valami nagy baj... megáztam amugy igazában... fádom is egy kicsit... azért jöttem ide, hogy talán szabad lesz fölmelegednem... ha ugyan nincs valami sürgős dolog.

— Dolog mindig van... no de hát... azaz... nem láttad a gazdát itt az udvaron? Azt mondta, megy ki a mezőre.

— Bizonyosan ki is ment, mert itt nem láttam.

— Akkor hát siess a kamrádba és öltösz száraz ruhát... ezeket majd kiszáritjuk. Aztán jöjj ide vissza, adok meleg tejet... az uram nem szereti ugyan, ha effelével rontom a cselédeit, de hát egyszer csak megjárja.

György engedelmeskedett és nem sokára visszatért, hogy egy kis meleg tejjel kikergesse magából a hideget. Még talán soha sem itta oly mohón a reggelijét. Ott-hon bizonyosan duzzogva toltá volna félre a csészét, ha csak közönséges tejet kap, melyben még csak cukor sincs. De most még ennek is örvendeni kellett, mint kedvezésnek.

Sokáig nem pihenhetett, mert alighogy az utolsó kortyot lenyelte, már

bekukkantott az öreg Mátvás és ugyan-csak görbe szemmel nézte, hogy György ott pihenget.

— No, elég volt a heverésből. Dologra!

És azután nem is volt pihenés délig, talált az öreg Mátvás munkát annyit, hogy akár két napra elég lett volna. És milyen munkát! Most fát kellett hasogatni, aztán szalmát, szénát hordani, vizet meríteni, a jószágot etetni-itatni, kocsit kenni, szecskát vágni és más mindenfélét, ami egy csöppet sem volt mulatságos, de még csak nem is könnyű, talán olyan könnyű sem, mint volt otthon, mikor az asztalnál kényelmesen ülve tanulgatott, írogatott s közben Vikivel egy-egy kis csemeget hozatott. Nem is csoda, hogy sokszor affélét gondolt, hogy mégis csak furcsán változtatott a dolgán. Az igaz, hogy mikor haragjában Morgó bácsi elől megszökött, nem igen tudta, hova megy és mi lesz a sorsa; de az bizonyos, hogy nem olyanra gondolt, amilyen sorsra jutott. Csakhogy segíteni már nem lehetett.

Délután megint utra kellett indulni a vasúthoz, megint tömérdek teli kannával. Az eső pedig folyvást zuhogott, de szerencsére a gazda jószívű felesége most már egy nagy pokróczot kerített György nyakába. Ennek ugyancsak örvendhetett s nem is jutott eszébe, milyen fura figura ebben a pokróczban. Mit mondott volna ezelőtt pár nappal a városban az ilyenre, mikor ott azon duzzogott, hogy egyik-másik pajtásának szebb kabátja van, mint neki. Most pedig még a pokrócz is kegyelem volt és a szigorú gazda nem is hagyta szó nélkül, mert így szólt a feleségéhez

— Már ugyan mire való az? Talán czukorból van az urfi, félted, hogy elolvad ettől a kis esőtől?

— Hagyd csak apjok, csak hagyd reám, tudom én mit csinálok. Mindennek van határa... és ha átázik, megfázik, belebetegszik, hát az már, tudod, nincs benne a...

— Jól van no, csak nem kell fölöslegesen beszélni. Hadd vigye a pokróczot.

A második utat is megjárta nagyobb baj nélkül, kivéve, hogy a vasuti portás levelet küldött és ebben figyelmeztette a gazdát, hogy új legénye lusta ficzko és ha egyszer baj lesz, hát magának tulajdonítsa, minek bizza a dolgát ilyen haszontalan gyerkőczre, aki elalussza a reggelt. A levél miatt aztán György kemény pirongatást kapott a gazdától. Pedig hiszen nem történt semmi baj, semmi kár, tehát igazságtalanul dorgálják; pedig nagyon keserves ám ártatlanul szenvedni. Hiszen otthon nem tudta elviselni, mikor a mama vagy Jolánka igaz okkal és szeliden intették.

De most el kellett tünni és nem tehetett egyebet, mint hogy lefekvés után titokban keservesen sirdogált, míg csak az álom el nem nyomta.

Ugy mint ez az első nap, úgy mult a második is, meg a harmadik is. Nagyon kevés változás volt a tanyán és ha kint a mezőn változott is a munka, Györgynek körülbelől mindig egyforma volt a dolga, nap nap mellett. A napokból lassanként hetek lettek, a hetekből hónapok, mert az idő gyorsan lepereg, akár boldog az ember, akár boldogtalan. György pedig, maga sem tagadhatta, nem

épen boldognak érezte magát. Néha szinte maga sem akarta hinni, hogy mi lett belőle és majdnem meg kellett erőltetnie az emlékezetét, hogy tisztába jöjjön saját magával, hogyan is jutott ő ilyen szomorú állapotba. Persze, mikor megszőkött Morgó bácsi elöl, nem így képzelte a dolgot... azaz tulajdonképen nem is tudta: hova és minek indul. A véletlen ide hozta, azóta sem tudott okosabbat kigondolni, tehát bele kell nyugodni.

A munkába bele is törődött volna, mert bár nehéz és kellemetlen munka volt, erős és egészséges fiu létére meggyőzte. Hanem nagyon keserves volt az a teljes elhagyottság. Az igaz, éltek ott vele egy földél alatt mások, de biz' azok édes keveset törődtek vele. Ha jól elvégezte a dolgát, hát jól volt, ha hibázott, megpirongatták, különben senkinek sem volt rá gondolja, senki sem kérdezte még csak azt sem, meg van-e elégedve vagy sem.

Megvigasztalódott volna, ha legalább Vikitől kap levelet. De kedvencz testvérkéje nem felelt semmit.

— Pedig annyit már csak megtehetnének, hogy izenjenek... ha egyébről nem, legalább... legalább arról, hogy mamám jobban van-e?

Néha az jutott eszébe, hogy hátha a mama nincs jobban? Mikor elhagyta, nagyon beteg volt... ki tudja, mi történt vele... Szegényes ágyán György néha esténként órahosszat sirdogált (Lásd a képet a 308. lapon.) s olyanformát gondolt, hogy reggel összeszedi holmiját és hazasiet, mert tudnia kell, hogy van a jó mama. De reggelre aztán megint csak erőt vett rajta a daczosság.

— Nem gondolnak velem... bizonyosan örülnek, hogy megszabadultak tőlem... jól van, hát ne törődjenek velem. Majd egyszer valamikor meg fogják bánni.

Aztán elgondolta, hogy szorgalmas lesz, dolgozni fog keményen. Olvasta és hallotta ő, hogy szorgalommal és kitartással már sok szegény fiuból lett híres és gazdag ember... s ha ő majd egyszer híres és gazdag ember lesz, meg fogja szégyeníteni testvéreit.

Hanem az ilyen gondolatok csak ideig-óráig tartottak, a kemény napi munka mihamar megtanította rá, hogy az afféle nagy szerencse bizony ritka madár, nem száll be akárkinek az ablakán. Egyelőre bizony nemcsak hogy nagy gazdagság nem környezte, de

ugyancsak meg kellett becsülnie még a krajczárt is. Nem olyan nagyon régen, mikor még otthon volt, durezáskodott, ha csak holmi fölösleges játéokra, mulatságra nem kapott annyit, a mennyit kívánt; most ugyancsak nem gondolt arra, hogy fölösleges dolgokra költjön. Nagy ijedelemmel tapasztalta, hogy cipője szakadozik, a víz és sár betódul, okvetetlenül kell ujat venni, mert me-

zitláb nem tudott járni. Ugyanesak alkudott a falubeli vargával, hogy ez mentül olcsóbb eszimat varrjon neki. Az olcsó eszima persze nem is volt valami finom portéka s pár hónappal ezelőtt alig tudta volna álmában elképzelni, hogy ő valaha még ilyen durva paraszteszimat fog viselni. De hát most még örülnie kellett, hogy ilyen is jutott. És annak is örült, mikor Bokrosné asszony egy durva szövetből készült zekét ajánlékozott neki.

— Nem ér itt az a vékony városi ruha semmit, mondá az a jó asszony. Ha egy kis eső esik, mindjárt átazik.

Az bizony akárhányszor megtörtént, hogy György bőrig ázott. Bezzeg itt nem sopánkodhatott azon, hogy nem elég szép az esernyője; mert itt nem volt semmiféle. Az eső-

től pedig nem szabad félni.

Az bizonyos, hogy György ilyen módon egy pár igen kemény leczkét tanult. Gondolkozhatott rajta, ha épen ráért, csak hogy erre legfeljebb vasárnap volt egy kis ideje. Akkor kissé szünetelt a munka és elgyalogolhatott a szomszéd faluba templomba. Ott egy-egy félreeső zugba huzódott meg, hogy ne lássák, mikor sirva fakad és imádkozik. Mert a szenvedés

...ÓRAHOSSZAT SIRDOGÁLT.

(Lásd a 307. lapon.)

megta
hoz f
szíve
bár m

halad
kapuj
Látsz
ház és
tartva
Györg

—
szép l
tunk
mával,
hagyt
őket.
talán
lett v
szigor

gos...
kis V
elfut
volna
mert
sövény
gött
szép k

A
eljutot
aztán
a fejét.

E
Vasár
kerítés
a sövény
lott. E
nem be
ugy vél

megtanította arra is, hogy az Egek urához forduljon könyörgéssel. Csakhogy a szive nem telt meg őszinte megbánással, bár mindinkább hajolt reá.

A templomból hazamenet sokszor haladt el egy uri kastély mellett, melynek kapuja, ablakai mindig be voltak csukva. Látszott, hogy senki sem lakik ott, bár a ház és udvar nagyon szépen rendben volt tartva. Ez az uri lak nagyon tetszett Györgynek.

— Ha ilyen szép házban laktunk volna mával, soha sem hagytam volna el őket... itt még talán Jolánka sem lett volna olyan szigorú és haragos... hát még a kis Vikivel hogy elfutkároztunk volna a kertben... mert itt a sűrű sövénykerítés mögött bizonyosan szép kert van.

A szép kastélytól azonban mihamar eljutott a Bokross gazda tanyájára, a hol aztán nem volt többé ideje efféléken törni a fejét. Végezni kellett a napi munkát.

Egy napon valami furcsát tapasztalt. Vasárnap volt és épen a kastély sövénykerítése mellett ballagott hazafelé, mikor a sövény másik oldaláról beszélgetést hallott. Figyelt, de nem érthette meg, mert nem beszéltek eléggé hangosan: de néha úgy vélte, mintha a Bokros gazda hang-

ját hallaná. Mit keres Bokros gazda itt az elhagyott kastély kertjében? Aztán más hangot hallott s erre már szinte öszszerezcent. Az a másik hang így szólt:

— Ne legyen gondja a miatt, csak tegye, a mit mondtam. Tudom én, mit csinálok.

György megesküdtött volna, hogy ez a Morgó bácsi hangja, az a szigorú, parancsoló hang. Hogy kerül Morgó bácsi oda a kertbe?

— Ki tudja, talán ismerős a kastély urával... mult vasárnap óta a kastély ura ide érkezhett... de ha csakugyan Morgó bácsi, akkor menekülnöm kell innen, hogy meg ne lásson.

A tanyára érve, a kapuban találta Bokros gazdát, ki ott a kapufélfának támaszkodva pipázgatott. Ugyan-

FIGYELT...

csak elbámult György.

— No mit bámulsz úgy rám, mint-ha kísértet volnék? kérdé a gazda nevetve.

— Hát... csak... izé... azt hittem, hogy egészen másfelé láttam... azaz nem is láttam, de hallottam, amott a kastély kertjében.

— Már pedig egyszerre két helyen nem lehettem. No, ne járjon az eszed bolondságokon, hanem végezd a dolgodat.

György szégyenkezve fordult be az udvarra, mert maga is kénytelen volt olyanformát gondolni, hogy bolondság, a mit beszél. Bokros gazda nem lehetett ott a sövény mögött, mert különben az uton haza jövet találkozniok kellett volna, ha pedig másfelé, kerülő uton jött volna, akkor nem állhatna már itt a kapuban. Kocsin sem jöhetett, mert utközben csupán egy kocsi érte utól és hagyta el

Györgyöt, az pedig zárt uri hintó volt, a milyen nincs itt a tanyán.

— Már bizonyos, hogy tévedtem, gondola György. Bokros gazda nem volt ott... és az a hang sem igen volt a Morgó bácsié... csalódtam.

Pedig ha utána szaladhatott volna annak a zárt hintónak, láthatta volna, hogy az egyenesen a vasuti állomás felé tart s ott az állomásnál egy öreg ur száll ki, jegyet vált és a legelső vonattal tovább utazik a város felé. A városba érve pedig bérkocsiba ül és végig kocsikázva az utczákon, egy ház előtt áll meg, melyet György nagyon jól ismert.

Az öreg ur még föl sem ért az emeletre, midőn a lépcsőn egy kedves szőszke kis leány ugrott a nyakába és majd ledöntötte a lábáról, mialatt élénken mondá:

— Jaj már alig győztem bevárni, kedves Morgó bácsi! Lestem az ablakból... Mondja hamar, látta-e Györgyöt?

— Láttam, kedves Vikim.

— Igazán látta? És hogy van? Nagyon szomorú? Sápadt, ugy-e? Talán bizony sirt is?

— Dehogy sirt! Sirni csak az ilyen oktondi kis leányok szoktak, nem pedig kemény vitéz fiuk. No, csak menjünk be szépen, ott majd meghallod az egészet.

Bementek. Odabent hárman vártak, talán nem is kisebb izgatottsággal, mint a kis Viki. A jó mama szinte elsápadt, mikor Morgó bácsi belépett, Jolánka és Vilma pedig elejébe szaladtak a bácsinak.

— No's, látta őt? Csakugyan ott van? Csakugyan ugy van?

— Igen is, kedveseim, ott van, ugyan, minden rendben van. Én láttam őt, de ő nem látott, ámbár azt hiszem, egyszer kissé hangosabban beszéltem és talán ráismert a hangomra. No, nem hiszem mégsem, hogy sejtené az igazat.

— És... és hogy van, milyenek találta? kérde a mama.

— Hát bizony nem egészen olyan urfi, mint itt volt. Nem olyan piros-pozs-

... A CZICZA ODAÜLT ÉS NÉZTE.
(Lásd a 311. lapon.)

gás k
de m
munk
nyen
És p
munk
ugyan
Hanc
hogy
mint
most
hogy
továb

bácsi
öreg

De a
azzal
Györ
életet
törni

lemre

kapta
ujra,
hogy

dent,
hisze
hogy

ma e
megg
megi

aludt

gás képü, hanem egy kicsit megfogyott, de meg is nőtt, megerősödött. A kemény munka megedzi ám az embert. És keményen dolgozik, azt Bokros gazdais mondta. És pontosan, becsületesen végzi nehéz munkáját, nincs rá semmi panasz; pedig ugyancsak nehezére eshetik az olyan élet. Hanem az arczán láttam, hogy szomorú, hogy sokat gondolkozik, megkomolyodott, mint valami öreg ember. No, azt hiszem, most már nem sokára itt lesz az ideje, hogy egészen magába száll. Nem akarom tovább vinni a dolgot, mint szükséges.

A kis Viki csodálkozva nézett Morgó bácsira; nem igen értette, mit beszél az öreg bácsi, ki aztán így szólt:

— Erről majd később beszélünk még. De annyit mondhatok, hogy a mit láttam, azzal meg voltam elégedve. Ugy hiszem, György barátom eléggé megkóstolta az életet és önző, daczos természete meg fog törni.

— De hát miért nem felel a levelemre? kérdé Viki.

— Hm! A leveledre? Talán nem kapta meg. Tudod mit kicsikém? Irj neki újra, majd én magam fogok gondoskodni, hogy bizonyosan megkapja.

— Jaj de jó lesz! És mit irjak neki?

— A mit jónak látsz. Irj meg mindent, a mit itthon látsz és a miről azt hiszed, hogy Györgyöt érdekelheti. És hogy ha akar, haza jöhet.

— Akkor nagyon sokat fogok írni... ma este el sem végzem. Most csak jól meggondolom, mit irjak és holnap reggel megírom.

A jó kis Viki fél éjszakán át nem aludt, annyit törte a fejét, mert neki még

nagy dolog volt egy hosszú levél megírása. Reggel még a cziczájával sem játszott, hanem mindjárt dologhoz látott. Szerencsére a cicza nem nehezelt érte, hanem oda ült az asztal végébe és figyelmesen nézte (Lásd a képet a 310. lapon.) mit ír a jó leányka. A másik szobában pedig Morgó bácsi beszélgetett ezalatt a mamával és a két nagyobbik leánnyal.

— Nem kell beleszólni, mondá az öreg ur. Csak hadd írja a kedves kicsike, a mi eszibe jut. Tudom én azt, hogy épen azt fogja megírni, a mi kell. És György barátom, tudom, meg fogja érteni. Abból, a mit Bokros gazda nekem mondott, tisztán látom, hogy György megtanult már kissé komolyan gondolkozni, tudja most már, mit vesztett. mi volt az, a mit nem tudott megbecsülni, mikor még birta. És ha egyszer ezt belátta, akkor hibái nélkül, megjavultan, megtisztult szívvvel fog a próbából kikerülni. Bokros gazda nem kimélte és mégis úgy találta, hogy György derék, szavatartó fiu. Ezt szeretem. A szomorú arczán pedig láttam, hogy a mi legnagyobb hibája volt, azt már megbánta.

(Vége következik.)

BABA-MADARAK.

— Fialat strucz. —

(Képpel a ezimlapon)

EGVALLOM, hogy ujságot nem szoktam olvasni, még csak a »Kis Lap«-ot sem járatom, már csak azért sem, mert itt Afrikában a nagy sivatagban nincs posta, de meg nálunk strucz-madaraknál nem is szokás ujságot járatni. Hanem egy kedves kis fecskétől

mégis meghallottam a hírét, hogy mindenféle kis madárpajtásom leírja magát a Forgó bácsi »Kis Lap«-jában. No már ha így van, akkor nekem is ott kell lennem, mert nem akarok ugyan kérkedni, de az már valóságos igazság, hogy nincs külön madár nálunk struczoknál, mi vagyunk a madárvilág óriásai. Én még csak kicsi babamadár vagyok, de nagyságra a legbüszkébb sas sem mérkőzhetik velem.

El is neveztek minket hajdan »tevmadár«-nak és ha jól megnézitek az arczképemet, azt fogjátok mondani, hogy nem egészen ok nélkül. Négy lábunk persze nincs, de az a kettő, ami van, olyan hosszú, akár a tevéé, nyakunk is magasra nyulik és a pusztában utazók messziről könnyen tevének nézhetnek. Csakhogy persze sokkal szebbek vagyunk ám a tevéénél.

Talán azért is neveztek el hajdan tevmadárnak, mert pompásan tudunk az afrikai forró homoksivatagon futkározni. Van hozzá hatalmas hosszú és erős lábunk. De kell is, hogy legyen, mert máskülönben nagyon szégyenkeznünk kellene többi madár atyáinkfiái előtt, akik röpködni tudnak. Nekünk is van szárnyunk, de annak

bizony kevés hasznát vesszük, olyan törpe kicsike és gyöngye, hogy röpködni nem tudunk vele. Ezt nagyon sajnálom, de

mégis csak megvigasztal egy kicsit a lábam. Most még csak afféle diáksorban

vagyok ugyan, de hallottam, hogy majd ha nagyra nővök, ugyancsak jeles paripa legyen, amely utolér. Mert a felnőtt strucz

állatok, ha tudnak is gyorsan futni, hamar kiállanak. Szaladásközben hasznát vesszük a törpe szárnyunknak is, ha éppen kedvező a szél; fölemelt szárnyunkat vitorla gyanánt használjuk s a szél még gyorsabbá teszi futásunkat.

Van egy mese, mely azt mondja, hogy hajdanában réges-régen tudtak a struczok röpködni is. A milyen óriás madarak, olyan óriási volt a szárnyuk is és semmiféle madár sem mérkőzhetett velök a röpködében. Ebben aztán elbizakodtak, lenézték a többi madarakat és azzal kérkedtek, hogy föl tudnak röpködni egészen a napba. Meg is próbálták, de meg is keserülték. Mert amint magasra értek, a nap lepörzsölte a szárnyukat és leestek a földre. Ugyancsak nagyot zuhantak, még pedig a mellökre. És azóta a szárnyukon nem nő röpködni toll, a mellükön pedig megvan a nagy ütődés nyoma, intésül, hogy rosszul jár, aki elbizakodva kérkedik.

Nem tudom bizonyosan, így történt-e vagy csak afféle mese, melyet valaki kigondolt. Annyi bizonyos, hogy nagy kár, ha ilyen oktalanság miatt veszti el valaki

öt-hat mértföldnyire fut egy óra alatt s nagyon sokáig bírja a futást, míg más

a szerencsáját. Pedig hallom, hogy sokszor megesik efféle a világon. Rólunk

Egy kosár ajándék. (Lásd a 318. lapon.)

struczokról persze könnyen elhiszik, mert abban a hirben állunk, hogy nagyon ostobák vagyunk. Még azt is ránk fogják, hogy ha veszedelem fenyeget, a szárnyunk alá vagy valamely bokorba dugjuk a fejünket és azt hiszszük, hogy mert mi nem látunk senkit, hát minket sem lát senki. De mondhatom, hogy ez csak mese, mert ha veszedelem fenyeget, akkor mi bizony vitézül megszaladunk.

Szaladni jól tudunk, alighogy a tojásból kibujtunk. Láttatok-e már strucztojást? Akárhon nem igen láthatjátok, hanem a muzeumban bizonyosan van. Bizonyosan nagyot bámultok rajta, mert olyan óriási tojása nincs más madárnak. Egy strucztojás annyi, mint huszonöt tyuktojás, a hossza vagy féllábnyi. Ezeket a tojásokat pedig a strucz nem rakja mesterséges fészekbe, hanem a naptól süttött forró homokba kapar gödröt s oda helyezi. Mikor a tojásból kibuvunk, mindjárt tudunk járni, alig egy-két hét múlva pedig már magunk keressük meg az élelmünket, megélünk a magunk becsületéből. Ezt ti nem tudjátok megtenni, ugy-e?

Szükséges is, hogy hamar megerősödjünk, mert sok az ellenségünk, legveszedelmesebb pedig az ember, aki főképp a szép tollunk miatt üldöz. Hallom, hogy ott messze Európában a mi tollunkat drága pénzen adják el diszítésnek; de még az afrikai vadember is ezzel piperézi magát. Így aztán mindig résen kell állanunk a kegyetlen vadászok ellen. Csak-hogy ez nem könnyű dolog, mert az ármányos ember mindenféle fortélyt használ. Az afrikai benszülöttek néhol egész strucz bőrt tollastól öltenek magukra, s

amint közelednek, a struczfalca azt hiszi, hogy strucz közeledik. A furfangos vadász pedig jól célzott nyíllal leteríti kiszemelt prédáját. A többi struczok csodálkozva állják körül az elesett pajtást s nem tudják, mi baja lehet; ezalatt pedig a vadász újra lő és mire a struczfalca észreveszi a veszedelmet, már néhányan holtan terültek el. Más vadászok lóháton jönnek és mikor a strucz gyors lábában bizva, futásnak ered, egyszerre csak szemben is ellenséget talál, aki agyonlövi. Ismét más vadászok fölkatatják, hol van strucztojás és ott bujnak lesbe. Mikor a strucz gyanutlanul visszatér tojásaihoz, a vadász leteríti.

De mindez a sok veszedelem nem rontja meg az étvágyunkat. Mert étvágyunk nagyon jó van, megeszünk mindent: fűvet, gyümölcsöt, tücsköt-bogarat, követ, vasat, mindent. Hallottam, hogy egy jeles atyámfia, aki fogságba került, egyszer mégis megrontotta a gyomrát, mert valamiképen egész csomó rézpénzhez jutott és mert nem volt zsebe, hát megette; a rézpénz pedig nem épen egészséges eledel. Egy másik strucz pedig neki fogott, hogy egy egész esernyőt meg egyen, ami hasonlókép nem vált egészségére, mert a vas ágak megakadtak a torkán és ha jól hallottam, bele is fult szegény. Ilyen ritka csemege itt nálunk a sivatagban nem igen akad; mi, ha egyéb nincs, legföljebb kavicscsal terheljük meg gyomrunkat.

Ha netalán valamelyik kis leány vagy fiu kedvet kapna közelebből megismerkedni velem, igen szívesen fogom látni és lesz rá gondom, hogy jól mulas-

son. T
tehat
gemet
Tudor
nem is
A
szélek
beleéb

MI

T

son. Tudom, szeretnek nyargalászni, én tehát majd a hátamra veszem a vendégemet és befutkosom vele a sivatagot. Tudom, ilyen nyargalást otthon még csak nem is látnak.

Aki eljön hozzám, annak majd beszélék többet is. Most a sok beszédbe már beleéheztem. Megyek ozsonnát keresni.

MEGZAVART BARÁTSÁG.

TAKARODJÁL, te csúf jószág!
Mít háborgatsz engem?
Tán biz' a vajás kenyeret
A számodra kentem?

Soha ilyen torkos ebet!
Még kitélnék tőle
Hogy elkapja ozsonnámát!
De nem kapsz belőle!

Takarodjál, annyit mondok,
Ne alkalmatlankodjál!
Semmi közöd hozzá, mikor
A gazdád ozsonnál.

— Ejnye, ejnye gazduracskám,
Hát ez a barátság?
Csak eddig tart a szeretet?
És ez az igazság?

Máskor bezzeg nem így beszélsz,
Ha szükséged van rám;
Mulattatlak, pedig nekem
Az nem mulatság ám.

Versenyt futok, vízbe ugrom,
Százszor is szolgálok,
Botot, lapdát előhozok,
Két lábon járkálok.

S hogy jutalmat kérek érte
Most elfutsz előlem?
Pörölsz, szüds s egy falatkát is
Sajnálni tudsz tőlem?

Ej, kis gazdám, ez már nem szép,
Ez már nem barátság:
Hü barátok egymás között
A jót is megosztják.

A KISÉRTÉS.

— Kiesi beszélyke. —

A VALAKI azt kérdezte volna a kis Danikától, tudja-e már a Miatyánkot? büszke feleletül azt kapta volna:

— De tudom ám! El is mondom mindennap.

És ez igaz is volt. De már azt nem mondom olyan bizonyosan, hogy értette-e Danika egészen jól, a mit a szép imádságban mindennap elmondott. Különösen azt, hogy minek kéri az ember a jó istenkét arra: »ne vigy minket kísértetbe«.

Pedig Danikának épen ezzel volt baja, nagyon sok baja. Persze ti, a kik falun vagy kisvárosban boldogan éltek, nem is tudjátok, mennyi kísértésnek volt Danika itt a fővárosban kitéve. Igazán alig léphetett az uczára, hogy jobbra-balra gonosz kísértés ne intett volna feléje, örökösen

ezzel kellett küzdenie. Nem tudom, más olyan kis fiu is ugy van-e vele, de attól tartok, nem lesz köztök valami nagy különbség, ha megvan az a hibájok, mely Danikában volt meg.

Az ám, hiba volt, az a hiba, hogy Danika, a ki különben jószívü, okos és kedves gyermek volt, nagyon szeretett mindenféle nyaláncságot, igazi kis torkos volt. Belekóstolni mindenbe, a mi jó, az volt neki a legfőbb gyönyörüsége. A mamának és a jó öreg szakácsnénak volt is dolguk, hogy rendben tartásák és sokféle kéregetését visszautasítgassák, mikor a befőtt, sütemény, czukorféle tulságos kóstolgatására lett volna Dani urfinak kedve. Ügyeltek, hogy ne is igen lássa az effélét és így otthon a házban még csak elkerülte Dani a kísértést; de amint kitette a lábát az utcára, minden lépten beleakadt valamibe, ami kísértetbe vitte.

Mindjárt az utcasarkon volt egy gyümölcsárus bódéja. Szebbnél-szebb gyümölcs volt ott kirakva, szinte hivogatta Danikát. Pár lépéssel odább meg czukrásbolt volt és az a gonosz czukrász mindig a legpompásabb csemegéket rakta ki csalogatóul a boltablakba. Volt ott kis és nagy torta, egész halomban holmi apróbb czukros-sütemény és ki tudná mi minden jóféle. Danika, a hányszor ott elhaladt, mindig vágyakozva állt meg, de csak nagy ritkán történt, hogy a mama egy-két darabka ilyen csemegét vett neki. Rendesen így szólt a mama:

— Majd otthon ozsonnálsz... van otthon neked való elég.

De még sok más ilyen kísértés várt rá az utcán. Amott a másik sarkon té-

len át gesztenyesütő árulta a portékáját. Mihelyt Danika közeledett a mamával vagy a cseléddel (mert magában még nem eresztették ki) a fufangos gesztenyesütő hangosan kiáltá:

— Tessék ifiuracskám: Tessék jó friss gesztenye, épen most sült meg, egészen forró! Tessék!

Tetszett volna is Danikának, de hát csak odább kellett menni. Alig pár lépésnyire meg a pereczes fiuval találkozott, az meg friss, ropogós pereczet kínálgatott.

Nyáron meg már épen keserves volt a dolga. Alighogy egy kicsit melegedni kezdett az idő, mindenféle nagy kosarakban piroslott a pompás cseresznye, meggy, azután baraczk, körte, szilva, alma, szőlő; Danika meg sem tudta volna mondani, melyiket szereti jobban. Az igaz, hogy otthon kapott mindenből, de épen csak ebédre és ozsonnára és akkor is csak annyit, a mennyit a mama elégnék gondolt. Már pedig ebben Danika legtöbbször nem volt egyforma véleményben a mamával, mert amit a mama elégnék gondolt, azt Danika rendesen igen kevésnek tartotta. És abban is máskép gondolkozott, hogy ozsonna előtt is, utána is jól esnék egy kis külön csemege. A mama ezt sehogysem akarta elhinni és mindig azt mondogatta, hogy rendes időben kell étkezni, nem pedig torkoskodni, akár éhes az ember, akár nem. És azért aztán hiába integetett a sok jó gyümölcs, sütemény, gesztenye az utcán és a boltok ablakából, Danikának nem lehetett része benne.

Igen, ha pénz lett volna a zsebében, akkor mégis csak módját ejthette volna. Pedig volt ám pénze, mely igazság szerint

öt ille
től, né
ezüst
mama
kellett
tartog
szaba
akart

I
nem v
előtt
Danik
még
Danik
alamia
annyit
Danik
mond
ifjura
Danik
hogy
tehát
másik
fogolt
mindig

E
vele,
vak ko
négyk
selybő
gyümö
telen
mölcs

Nagyo

M
tés, m
volt, m

öt illette. Sokszor kapott az apától, bácsitól, nénitől egy-egy fényes krajezárt, sőt ezüst tizeskét is, — de mi haszna? A mama egy kis perselyt vett neki s abba kellett a fényes tizeskét és krajezárokat tartogatni. Kivenni pedig csak akkor volt szabad, ha valami szegény koldusnak akart alamizsnát adni.

Danika megtette ezt is szívesen, mert nem volt fősvény. Különösen a templom előtt üldögélt egy öreg vak ember, az Danikának nagy kegyében állt. Volt ott még egy másik vak koldus is, de ezt Danika nem szerette. Mert mikor egyszer alamizsnát adott neki, ez a másik csak annyit mondott: »Isten fizesse meg!« A Danika vak embere pedig mindig úgy mondta: »Isten fizesse meg, drága szép ifjuracskám!« Ez sokkal jobban tetszett Danikának, ámbár a mama azt mondta, hogy ez bizonyosan lát még egy kicsit, tehát nem olyan szerencsétlen, mint a másik. Danika azonban ezt fogadta pártfogoltjának s mikor arra felé sétáltak, mindig vitt neki egy pár krajezárt.

Egy napon a mama nem mehetett vele, hanem a cseléd kísérte sétára. A vak koldus számára pedig egy nagy vastag négykrajezárost adott neki a mama a perselyből. Fele uton sem voltak, mikor egy gyümölcsáros sátrához értek. Danika hirtelen megállt és a zsebébe nyult. A gyümölcsáros észrevette ezt és megszólalt:

— Tetszik jó gyümölcs, ifjuracskám? Nagyon jó... olesón is adom.

Most már igazán nagy volt a kísértés, most már valóságos nehéz kísértés volt, mert a mama nem volt mellette.

— Mért ne vennél magadnak egy kis gyümölcsöt? sugta a torkosság. Otthon soha sem kapsz annyit, a mennyi elég volna... most egy kicsit megpótold... van pénzed.

— Igen, de ezt a pénzt nem erre szántad, és a mamának is azt mondtad, hogy a szegény vaknak viszed, sugta a becsületesség.

— És nincs is semmi szükséged csemegére, mert a mama jobban tudja, mennyi elég és annyit ad. Az a szegény vak ember pedig talán még száraz kenyeret sem vehet magának, éhezik, mialatt te torkoskodásra gondolsz, sugta a jószívű könyörületesség.

És kemény viaskodás után Danika legyőzte a kísértést, elszántan oda szólt a gyümölcsárosnak:

— Köszönöm, nem veszek semmit.

Aztán odább sietett és meg sem állt, míg a vak koldushoz nem ért és oda nem adta neki az alamizsnát.

Hát ez derék kis győzelem volt. Danika nem tudta még egészen világosan, hogy most igazi nemes győzelmet nyert, de azt érezte, hogy meg van magával elégedve. A mint haza ért, hiven elmondta a mamának, hogy bizony majdnem nyalánságra költötte a pénzt, de mégsem tette, hanem elvitte a szegény vak embernek. A mama pedig gyöngéd szeretettel megcsókolta.

— Győztél a kísértésen, derék, jó gyermek voltál. Imádkozzál, hogy ezentul is valahányszor kísértetbe jössz, soha se engedj a csábításnak, hanem szilárdul maradj meg az igaz uton. Mert a ki a kísértésnek enged, mindig hibás utra téved. Ezért kérjük imánkban is a Min-

denhatót, hogy ne vigyen minket kísértetbe, mert sokszor bizony nehéz azt legyőzni. De annál szebb és dicséretesebb, ha a győzelem mégis sikerül.

EGY KOSÁR AJÁNDÉK.

(Képpel a 312—313. lapokon)

IDE, ide gyerekek,
Soh' se láttatok ilyet,
Mint most hozok e kosárban,
No, lesz majd öröm a házban!
A Nettike majd ugrál,
A Palkó meg kiabál
És mind ámul,
És mind bámul,
Nézegeti elől-hátul
Hogy ez ugyan mi lehet?
Hust eszik-e vagy füvet?
Ugat-e mint az eb szokott
Avagy, mint a cicca, nyafog?
Tanul-e sok mesterséget,
Vagy lesbe áll egér végett?
Avagy nem jó semmire
Csak hogy játszunk mi vele?
Én tudom
S megsugom:
Hogy ez a kosár ajándék
Nem egyéb, mint csupán játék,
Se nem kutya, se nem macska,
Hanem — tengeri malaczká.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 17-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Szentpétervár.

Helyesen fejtették meg: Máday Andor és Pista, Fleischmann Irén, Gerlóczy Gizi, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona, Haselberger Lajos, Harrach Elza, Szapáry Emi, Gross Irén, Küssler Gizella, Vajda Andor, Perl Gyula és Ernő, Szentiványi Nagy Tibor, Hajós Irén, Schermann testvérek, Reichlin Róza, Tahy Sarolta és István, Szontagh Gusztí, Bernfeld Samu, Bischitz Vilmos, Goldberger Paula, Fromm Erzsike, Dózsa Aranka és Ödön, Károlyi

Gyula, Lämpel Czili és Hedvig, Weisz Béla és Kornél, Ulmer Ilonka és Irma (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Pfeiffer Miksa és Izsó, Groák Etel, Thiringer Tivadar és Ervin, Weisz Imre, Baló Ödön, Bihari Béla, Perlaky Gizella és Elemér, Kamermayer Györgyike és Aladár, Königstein Adél, Steiner Boriska, Sóváry Margit és Dezső, Deckner-, Braun-, Steiner-, Hering- és Grosz testvérek, Holzer Lajos, Brachfeld Dezső, Lázár Ida, Kelemen Ilona, B. Papp Erzsike, Górká Sándor, Kohn Regina és Lujza, Beres (?) Lajos, Andorka Emma, Bruckner Gerő (írj vonalozott papíron, amíg meg nem tanultál egyenes sort vetni. F. b.) Blumenstock Gyula, Hesser Teréz, Farkas testvérek, Balás Hugó, Andaházy Etelka, Schüller Olga, Lakenbacher Jenny, Szalacsy Erzsike, Márky Mariska, Uferbach Gizella, Mayer Irma, Goldschmied Malvin, Weisz Róza és Dezső, Margócsy Emmike (kinek az írása? F. b.), Szoltányi Szeréna, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Kelecsényi Ilonka, Mariássy Margit és Tivadar, Herskovics testvérek, Királyfi testvérek, Urbanovich Tihamér, Schwarz Regina és Paula, Harangi Margit, Préger Oszkár, Ujhelyi Armin, Goics Endre és Sándor, Keczer Stefánia, Weisz Lujza és Jenő, Sarló (?) Elza (nevedet világosabban írd ki. F. b.) Krása Jenő, Gebhardt Mariska, Hirsch Lilli, Magda és Albert, Grósz Jenő, Bukovszky Margit, Krause Olga, Ella és Dezső, Risdorfer Erzsike, Stark Ferencz, Kaufmann Vilma és Róbert, Hubert Sárka, Miska és Gyula, Sztankay Gizella, Gonda Béla, Szalay Pista, Geduly Vilma, Schlosser Sarolta, Lord Albert, Beck Irén és Nándor, Dósa Bognár Margit, Nelky Elek, Kunetz Ilonka, Bügler Irén, Raffel Dénes, Veigl Mariska, Czeh Aladár, Laszki Etelka és Blanka, Tessényi Anna, Kelemen Blanka, Rothfeld Anna és Ottó, Lengyel Hermina, Berzeviczy Béla és Jenő, Bretter Gizella, Weitzendorfer Ilonka, Garai Margit, Prihradny Ödönke, Kohner Renée és Villi, Gyémánt Berta és Fanni, Gömörly Béla, Apfel Géza, Zsíros Margit, báró Nyáry Margit, Kern Jolán, Gönczi Ignác, Engelthaler László, Deutsch Berta, Vimmer Hermin, Schwartz Mór, Deutsch Miksa, Feldmann Jóska, Lövy testvérek, Kelemen Margit, Hertzka Irén és Adél, Seligmann Aranka, Chmel Margit, Eckerdt Laczi, V. Póli (csak azért irtam ki, hogy megkérdezzek: ha nem akarod nevedet megmondani, minek irsz? jövőre ilyen aláírást nem veszek figyelembe. F. b.), Surgóth Jenő, Korányi Ilonka és Gizella, Ajkay Valéria, Dornay Erzsé, Krakauer Jolán és Vilmos, Mencer Szerén és Árpád, Szalay Jolán és Margit, Homolka Kálmán, Lang Franciska, Csalay Béla, Cserepes Gyula, Bárkányi Izabella, Schlieszer Fannika, Kneusel-Herdliczka Kornél és Ernő, Dezsán Péterke, Grosz Teréz, Zacsek

Imre, Mila
Elvira és
Ferencz és

A
számába
Kétszintű

Hel
Andrea é
Manó, Sp
Klára és I

FC

Csat
lat annyit
tetése me
Risdorfer
fognak je
átdolgozá
lom, hogy
cső-másza
mélés oka
Iren. Lá
Kisfalud
lelnem ti
kedvedbe
réseiddel
nyibben re
fog feleln
ismerem,
serültél
lemes o
Vilma és
rejtvény
schein
Molnár)
reskedő á
háza» ez
kereselm
rek. —
hiába te
amint az
azért mé
is a »Kis
az édes a
Lap« 16
olvasóm,
toztak h
atyád ige
tenger á
koztak n
sülését a
gátolta r

Imre, Milassin Livia, Krocsák Mari, Körmendy Elvira és Szeréna, Szinek Margit és Ida, Unger Ferencz és Lajos.

*

A »KIS LAP« XXXII. köt. 18-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kétszínűek közt szembetűnőbb az egyenes ember.

Helyesen fejtették meg: Kubinyi Andrea és Olga, Gerlóczy Gizi, Weisz Berta és Manó, Spitzer József, Katona Andor, Mezey Klára és Elek, Gál Pista, Schermann testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csathó Ervina. A »keramit« (tégla) burkolat annyira műszaki tárgy, hogy annak ismeretése messze kívül esik a »K. L.« körén. — Riszdorfer Erzsike. Mind a kettő ügyes. Meg fognak jelenni. (A rejtett név szükségessé vált átdolgozásban.) — Bulyovszky Margit. Sajnálom, hogy testi állapotod megtiltja neked a lépés-mászást. Szívemből kívánom, hogy ez önkímélés oka mentül előbb szűnjön meg. — Hajós Irén. Lássuk. Ha beválik, örömet közlöm. — Kisfaludy Izabella. Amit kérsz, annak megfelelnem tiltja a szerénység. De magán-uton talán kedvedben járhatok. — Gedeon Mariska. Kérésiddel fordulj kiadó-hivatalhoz s az, amennyiben rendelkezik még teljes példánnyal, meg fog felelni kérésednek. A »Lányok Lapja«-t nem ismerem, de igenis a »Magyar Ifjúságot«, mely serdültebb lányok s fiuk számára egyaránt kellemes olvasmányokat nyújt. — Kaufmann Vilma és Róbert. Az ügyesen szerkesztett betűrejtvény megjelen. — Hóboka Dávid, Sonnenschein Fanni. Az Eggenberger (Hoffmann és Molnár) kiadásában s minden hazai könyvkereskedő által megszerezhető »Forgó bácsi színháza« című gyűjteményben megtalálsz, amit keresel. Más ilyes magyar könyvet nem ismerek. — Nagy Jenő. (New-York.) Lev. lapod hiába tette meg a hosszú tengeri utat, mert amint azóta meggyőződhetél, egyebet jelent. De azért mégis örülök rajta, hogy az Atlantison túl is a »Kis Lap« révén összeköttetésben maradtál az édes anya-hazával. — Szalay Pista. A »Kis Lap« 16 éve hogy fönnáll s már sok az olyan kis olvasóm, akiknek mamái kis lány korukban tartoztak híveim sorába. Csinos írásod iránt édes atyád igazságtalan. — Engelthaler László. A tenger áthidalásának eszméjével igenis foglalkoztak már angol és amerikai mérnökök. Létesülését a rengeteg költség s a siker kétes volta gátolta meg. Nem lehetetlen azonban, hogy — a

technikai tudományok roppant fejlettségénél fogva — e merész gondolat kivitele a jövő század, vagy talán már a legközelebb évtizedek számára van föntartva. Akkor aztán akár gyalog szerrel sétálhatunk át Amerikába. A tenger alatti táviró innen-onnant harmincz éve, hogy működésben van. — Bretter Gizella. Az elhasznált levélbélyegek gyűjtésének — ezt is már sokszor megírtam — művelődés-történelmi és népismereti jelentősége van. A régi pénzek főbecse sem az ércz nemes voltában rejlik. — Szapary Emi. A gyűjteményt köszönettel vettem, s átadtam a szegény fiúcskának, akinek szánva volt. A megelőző üzenet tán előtted is bir érdekléssel. — Lánzy Gizella és Eteika Kivánságtokhoz képest jártam el. — Roffmann Anna. Némi igazításokkal ki fogom adni. — Kamermayer Györgyike. Ha neved nincs a megfejtők sorában, ez azt jelenti, hogy leveledet nem kaptam. — Steiner Boriska. Válthatik jóvá a te kézírásod is, ha komolyan neki fohászkodol. — Braun Zsigmond. A rejtvényedet megrajzoltatom. — Faragó Laci. Tügyár tudtommal Magyarhonban nem létezik. — Steiner Hedvig. Igyekezzeted méltányolom, de a nyilvánosság elé még nem való. — Braun Dezső. Az ügyesen megírt hőrcsög-vadászatot közölni fogom. A kísérő sorokban előforduló kéréstek, hogy »minden esetre,« nem hat rám. A jót kérés nélkül is közlöm, a rosztat minden könyörgés daczára sem. — Milassin Livia. A másodikat kiadom. — Grosz Teréz. Biz az régen jelent már meg a »K. L.«-ban. De hát előtted sokaknak jutott már az az eszébe, s utánad is még sokan fel fogják azt fedezni. Majd találsz másikat, újat, mert végtelen ám a rejtvényekre alkalmas tárgyak, nevek és fogalmak sora. — Jablonszky Jolán. A kedvesen elcsicsergett veréb-históriának sorát ejtem. Szivesebben vettem volna a dolgozatot a saját kéziratodban. Már e hosszabb gyakorlat által is valamelyest javult volna az írásod. — Mandel Leonie. A testvért bevádolni sohasem dicséretes dolog, még ha igazunk van is. De az a te bátyád olyan vásott fiúnak látszik, hogy ha nem menthetem is ki, de értem, ha méltó elkeseredésed okozóját megszegyenítve szeretnéd látni. Reméljük, hogy nem felejtette még el a pirulást és hogy ha elgondolkozik rajta, mennyi bánatot és boszuságot szerez jó szüleinek és kis testvéreinek, tán megilletődik és megtér. — Sándor Gyula. Kérdésedre a választ megleled a »Találmányok könyvében,« mely a »Franklin« irodalmi társulat kiadásában jelent meg. — Goldberger Charlotte. A dada vagy a cseléd beszélte, vagy magad gondoltad ki azt a fura, kusza, se füle se farka, de hangjában mégis mulatságos históriát? A versikéd is ilyen forma eredetűnek látszik. — Grötschl Paula. Egyáltalában nem gyermek-

nek való az éleztlapok olvasása. A rejtvényed tárgyául fölvevett név a »B. Jankó« egy alakjáié. — **N. L.** Ugy a bájos vers, mint a Miska viselt dolgainak művészi elbeszélése, igazi ünnepi öröme lesz a »K. L.« olvasóinak s ezek közt kettős öröme annak a bizonyos kis cziczának, akít F. b. szívesen üdvözl. — **Sztahó Mariska.** A leveled valóságos rém-história tele kísértetekkel s a házmesterné meg a kocsis hazajáró lelkeivel. Nyilván való, hogy a babonás dada beszélt tele a fejeteket az ő együgyü meséivel, aki visszaélve születek távol létével, a széltől megrezentett ablakkal megrezentett titeket is. — **Kohn Gábor.** Csak egy kis türelmet. Sorba jó mindegyik. Reménylem, Gizella azóta fellábadt. — **Irené néni.** Kiválóképen megfelelnek. — **Bornemisza Gabriella.** Van egy jótékony czélú levélbélyeg-gyűjtő egyesület Nagy-Károlyban, (elnöke Kereszteszeghy Etta), küldheted annak. Ha pedig épen akarod, küldheted egy szegény sorsu fiúcskának, ki Forgó bácsi útján már több kis olvasótársadból kapott ilyen küldeményt. A tiedet is eljuttattam hozzá. Mielőtt azonban tudnál gyűjteményeden, állíts össze magadnak is egy kis albumot belőle, szép rendben felragasztva minden különböző fajtából egy-két példányt. Mások is erre használják.

Kis Értesítő.

1. Jegyezzétek meg a szerkesztői és kiadói hivatal közt fennálló különbséget. Az elsőhöz intézendő minden olyan levél, mely munkálatot, megfajtást, szóval olyasmit foglal magában, ami a „K. L.“ szellemi részére vonatkozik; — az utóbbit azok a levelek illetik meg, amelyek a „K. L.“ anyagi részére vonatkoznak: tehát előfizetési pénzek beküldése, elmaradt számok reclamációja stb. Csak a *kegyes adományokra* nézve *mindegy*, bármelyik hivatalhoz fordultak a kettő közül. Ha pontosan alkalmazkodtok ezen utasításhoz: sokkal kevesebb lesz a panasz úgy a szerkesztőségre, mint a kiadó-hivatalra. Mert bár szoros kapcsolatban van e kettő, mint a lélek a testtel: a naponként mind nagyobbra növekedő levelezésnél fogva mégis könnyen megeshetik, hogy a helytelenül czimezett küldeményekből egyik-másik elvész.

2. Mint már sokszor kijelentettem, most is kijelentem, hogy nem kívánok *szép* irást, mert ez külön adománya a természetnek. Azt sem nézem, ha levelező-lapon külditek be a megfej-

tést, vagy fordultok hozzám kérdéseitekkel. De amit *szigoruan* megkövetelek: az a gondosan körül nyírbált papiros, ha levél is s úgy a levelelen, mint a lev. lapon a *tiszta* irás. A ki nem tud egyenes sort vetni, az vonalozza meg. Ezen *illemszabály* figyelmen kívül hagyásának tulajdonítsák sokan, ha küldeményeiket tekintetbe nem veszem.

3. *Beporozott* irást szintén visszautasítok.

4. *Plajbász*os irást, vagy *idegen kez*et csak betegség esetén nézek el.

Ha e szerint cselekedtek, a »*Büntetési rovat*« is meg fog szünni. Mert bár a kis hanyagok nevének csak kezdő betűit közlöm, azokat, akiket általa megfeddek, bizony kellemetlenül érinti.

Nem szükséges mondanom, hogy nem *nekem* van szükségem takarosan írott leveleitekre, de *nektek* van rá szükségetek. Mert — s több ízben kifejeztem már ezt — valamint mosdatlan ábrázattal, fésületlen fejjel, gyűrött inggallérral s rongyos, keféletlen ruhában nem teszünk látogatást: a tisztaság és jóízlés megparancsolja, hogy ne írjunk levelet rongyos szélű papirosra poczásan kusza rendekben, fehér tentával s porzósan. Szép szabású, finom kelméjű ruhában nem járhat mindenki, de igenis megvárjuk minden jó nevelésű és tisztességes embertől, hogy kabátja ne legyen se rongyos, se poros vagy piszkos, ha látogatást tesz — és a levél nem egyéb, mint látogatás irásban.

Természetes, hogy e jóakaró intésem ellen vétőkkel még szigorubban fogok elbánni ezentul.

Forgó bácsi.

Jótékonyág.

Halmi Ferencz árvái javára: *Lang* Franciska 60 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: *Lang* Franciska 60 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.